

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Jaroslava Hubáčka a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobce: **Jihlavské vodovody a kanalizace a. s.**, se sídlem Masarykovo náměstí 97/1, Jihlava, zastoupený JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem Těšnovlídka 9, Brno, proti žalovanému: **Úřad pro ochranu hospodářské soutěže**, se sídlem třída Kpt. Jaroše 7, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti usnesení Krajského soudu v Brně ze dne 2. 4. 2013, č. j. 62 A 12/2013 – 60,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Brně usnesením ze dne 2. 4. 2013, č. j. 62 A 12/2013 – 60, rozhodl o zastavení řízení (výrok I.) o žalobě, kterou se žalobce (dále jen „účastník řízení“) domáhal vydání rozsudku, kterým by byla Úřadu pro ochranu hospodářské soutěže (dále jen „stěžovatel“) uložena povinnost rozhodnout ve věci samé v řízení vedeném pod sp. zn. S 594/2012 a dále uložil stěžovateli povinnost nahradit účastníkovi řízení náklady řízení ve výši 14.342 Kč (výrok III.).

V odůvodnění usnesení krajský soud uvedl, že řízení bylo zastaveno proto, že účastník řízení vzal dne 8. 3. 2013 žalobu v celém rozsahu zpět, neboť požadované rozhodnutí bylo stěžovatelem vydáno dne 5. 3. 2013 pod č. j. ÚOHS-S594/2012/VZ-4020/2013/523/KrK. Dále krajský soud shrnul běh lhůty pro vydání rozhodnutí (§ 71 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů; dále jen „správní řád“) a dospěl k závěru, že tato lhůta uplynula dne 28. 12. 2012. Byla-li tedy žaloba podána dne 14. 2. 2013, byla podána v době, kdy již byl stěžovatel nečinný. Nečinnost pak byla odstraněna až vydáním rozhodnutí dne 5. 3. 2013, tj. po podání žaloby. Pro chování stěžovatele po podání žaloby, které spočívalo ve vydání požadovaného rozhodnutí, byla žaloba vzata zpět. V otázce nákladů řízení tedy byly splněny podmínky pro aplikaci ust. § 60 odst. 3 věta druhá s. ř. s.

Proti výrokům I. a III. napadeného usnesení podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu uvedeného v ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s., ve které namítal, že se krajský soud nezabýval skutečnými důvody prodlení při vydání rozhodnutí stěžovatelem. Krajský soud zcela formálně vyhodnotil průběh správního řízení, shledal nečinnost správního orgánu a tuto pak podřadil pod ust. § 71 odst. 3 správního řádu. Ve věcech nečinnosti je pouhé formalistické konstatování prodlení, zcela nedostačující. Má – li být podle ust. § 3 správního řádu přesně zjištěn skutkový stav, pak zvláště u nalézacího správního orgánu není v některých případech zjištění objektivní pravdy ve lhůtě 60 dnů reálně možné. Zákonem stanovená lhůta pro vydání rozhodnutí, za předpokladu, že řízení nelze řádným způsobem přerušit, pak zcela jistě neodpovídá složitosti případu. Důvodem překročení lhůty dané zákonem byla právě složitost případu, přičemž správní orgán neměl podle zákona možnost řízení podle ust. § 66 správního řádu přerušit. Krajský soud se nezabýval skutečnými důvody „nečinnosti“, přičemž stěžovatel je přesvědčen, že v daném případě je tato skutečnost stěžejní, neboť se nejednalo o jím zaviněné překročení lhůty pro vydání rozhodnutí, ale tato lhůta byla překročena právě z výše uvedeného důvodu. Proto měla být žaloba zamítnuta, přičemž uložení povinnosti zaplatit účastníku řízení náklady řízení ve výši 14.342 Kč byla stanovena neoprávněně. Stěžovatel dále podotkl, že Statutární město Jihlava je zakladatelem a jediným akcionářem účastníka řízení, přičemž zakladatel rovněž volí představenstvo a dozorčí radu této společnosti. Jestliže Statutární město Jihlava jako vlastník zcela ovládá účastníka řízení, byly náklady na náhradu nákladů určeny v rozporu s ust. § 60 s. ř. s, neboť Statutární město Jihlava, jako orgán veřejné moci s dostatečným materiálním a personálním vybavením je schopno kvalifikovaně hájit svá práva a zájmy, aniž by muselo využít právní pomoci advokátů, zvláště pak v triviálních případech jakým je např. žaloba na nečinnost. V této souvislosti stěžovatel poukázal na nález Ústavního soudu ze dne 23. 11. 2010, sp. zn. III. ÚS 1180/10. Ze shora uvedených důvodů navrhl zrušení napadeného usnesení a vrácení věci krajskému soudu k dalšímu řízení.

Účastník řízení ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že stěžovatel zjevně opomenul, že ust. § 103 odst. 1 písm. e) s. ř. s. umožňuje podat kasační stížnost pouze z důvodu nezákonnosti rozhodnutí o zastavení řízení, tj. pro právní vady, a nikoliv pro věcnou nesprávnost. Kasační stížnost není věcně opodstatněná. Dále účastník řízení poukázal na ust. § 81 odst. 1 s. ř. s. a § 3 správního řádu a uvedl, že stěžovatel se snaží svou nečinnost sanovat uplatněním kasační stížnosti. Správní řád neobsahuje žádné ustanovení, které by umožňovalo výjimku ze zákonných lhůt pro vydání rozhodnutí, a to ani věcnou ani osobní. Řízení vedené stěžovatelem v I. stupni trvalo 139 dnů a nelze přistoupit na implicitní logiku stěžovatele, že případ je tak složitý, jak dlouhé je řízení o něm. Užívá – li stěžovatel vytrvale slovní spojení „prodlení při vydání rozhodnutí stěžovatelem“ potvrzuje tím svou rozhodovací praxi, při níž ignoruje nejen platnou právní úpravu lhůt pro vydání rozhodnutí podle ust. 71 správního řádu, ale také právní úpravu nečinnosti správního orgánu a ochrany účastníků před ní podle ust. § 80 správního řádu. Dále účastník řízení uvedl, že výrok I. napadeného usnesení neobsahuje nic, co by bylo možno hodnotit jako důvod kasační stížnosti ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. a), b), c) a d) s. ř. s. Ke stížní námitce týkající se nákladů řízení účastník řízení poukázal na to, že bezúplatným poskytnutím materiálního a personálního vybavení účastníkovi řízení by Statutární město Jihlava porušilo nejen povinnost pečovat o svůj majetek s péčí řádného hospodáře, ale také pravidla hospodářského styku mezi osobou ovládající a ovládanou. Ze shora uvedených

pokračování

důvodů účastník řízení navrhl, aby kasační stížnosti byla jako nedůvodná zamítnuta a stěžovateli byla uložena povinnost zaplatit mu náhradu nákladů řízení.

Před věcným posouzením kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud zabýval splněním podmínek řízení.

Podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. je nepřipustná kasační stížnost, která směřuje jen proti výroku o nákladech řízení nebo proti důvodům rozhodnutí soudu.

V dané věci stěžovatel v kasační stížnosti uvedl, že napadá pouze výrok, kterým mu byla uložena povinnost nahradit účastníkovi řízení náklady řízení ve výši 14.342 Kč. V doplnění kasační stížnosti stěžovatel sice uvedl, že napadá i výrok o zastavení řízení, nicméně k tomu neuvedl žádnou argumentaci. Pouze bez dalšího konstatoval, že v daném případě měla být žaloba zamítnuta. Za této situace kasační stížnost neobsahuje ve vztahu k výroku I. žádný stížní bod ve smyslu ust. § 103 s. ř. s.

Nejvyšší správní soud se dále zabýval přípustností stížní námitky směřující proti výroku III. napadeného usnesení, jímž krajský soud uložil stěžovateli povinnost nahradit účastníkovi řízení náklady řízení. Nejvyšší správní soud se již v usnesení rozšířeného senátu ze dne 1. 6. 2010, č. j. 7 Afs 1/2007 – 64 (publikováno pod č. 2116/2010 Sb. NSS, dostupné na www.nssoud.cz) zabýval výkladem ust. § 104 odst. 2 s. ř. s. Rozšířený senát rozlišuje situace, kdy kasační stížnost směřuje pouze proti výroku o nákladech řízení a kdy směřuje i proti jiným výrokům. V prvním případě je třeba kasační stížnost pro nepřipustnost odmítnout, byť by bylo rozhodnutí krajského (městského) soudu o nákladech řízení věcně nesprávné, ve druhém případě je kasační stížnost přípustná. Zákodárce nemínil absolutně a bezvýjimečně vyloučit přezkum výroku o nákladech řízení, ale hodlal jej umožnit tam, kdy Nejvyšší správní soud věcně přezkoumává výrok o věci samé. Podle rozšířeného senátu jsou z přezkumu vyloučeny nejen kasační stížnosti, které směřují pouze proti výroku o nákladech řízení, ale i ty, které obsahují námitky proti výroku o věci samé, ale ty jsou z hlediska ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. nepřipustné.

Vzhledem k tomu, že v dané věci stěžovatel napadá výhradně výrok o nákladech řízení, shledal Nejvyšší správní soud kasační stížnost nepřipustnou podle ust. § 104 odst. 2 s. ř. s., a proto rozhodl o odmítnutí kasační stížnosti podle ust. § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s.

O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s § 60 odst. 3 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle něhož nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. září 2013

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu